

pectu, qui quidem non ingratus in ferijs, si vultu legis & honore muneris: aliàs modo non affabilis erit uti Caligula Reipublicæ pestis; quia magnitudo quam nutrit cordium timor; non magnitudo, sed animi tumor, qui eminet inflexibilitate cervicis, cristis & inflatis & erectis. Unde Seneca de Leone, Epist. 41. ait: *Speciosus ex horrido: cujus huic decor est, non sine timore aspici.* Vide Plin. lib. 36. cap. 13. Simulacrum ergo est, venerabilis foeminae forma, ramum inversum tenentis. Hemelar. quò sup. Tabul. 50. Frequenter in eadem ara Severitas & Securitas: sæpè sapius qui vultu severus, ut circumspeditioni, ita legibus addictus. Iccirò Securitas pingebatur Dea sedens, & quasi dormiens, nudum pectus præferens, pro pulvinaribus utens duplici cornucopia, quæis fella suffulta; periculi expers, securaque ab incurfù formidinis. Virgil. 2. Georg. v. 467. inquit.

Cum Securitate.

Ejus imago.

Virgil.

Imago Superbie.

Achill. Bocc.

Asphodelus arbor.

Severitas cum Superbia.

Idem.

Secura quies, & neficia fallere vita.
13 Sicut Severitas cum Securitate, ita Potentia colebatur cum Superbia, cujus semper elata supercilia, maximè accedente fortuna.

Caca ubi Fortuna sibi quos credere adegit, Magna ex parte avidos decoris magis, atque capaces Efficit.

Canit Achill. Bocc. Symbol. 66. Tunc enim potestas est in ruinam, & majestas in insaniam. De arbore Asphodelo (suprà cujus meminimus, quamvis ut hasta Regis colatur) dicitur, ipsa majestate perire. Hasta Regie quæ Regum est symbolum, immascitur vermibus, qui in aliud animal alatum & floridum mutatur; idque hastam Regiam populatur, donec aliquid retinet vigoris: ubi enim exaruerit: tunc evolat. Causin. d. Præ se feruntur aulici, Principis dominantis sequentes fortunam; donec viderint exanguem: at aptius ipsum Principem, ex se in se vermem arrogantia gignentem: igitur odiosum efformat nimia severitas, cum ex potestate suavi nasci valebat securitas. Potestas cum majestate conceditur in exaltationem humilium, atque débellationem superbiorum. Tunc Severitas cum Securitate, & in exterminium rebellis superbiae. Bocc. d. Symbol. 106. succinit:

Superbus ille habendus est & insolens Nihil ferendus, Principum qui subditus Mandata persequi suorum negligit: Nam legibus fundarier nulla urbs valet Rectè, unde prorsum abest verecundus timor. In hos hasta retorquenda, nequaquam in

propria viscera: quippe severitate & potentia, tinctis superbiae pro majestate colore; non fumitur conto hasta Regia, sed cuspide.

14 Etiam Romæ celebrata collocatio cinerum Gallorum Senonum in loco, qui dicebatur Doliola, à doliolis sub terra, ubi non licebat spuerè. Causa hujus superstitionis erat Numæ Magia, ob quam ibi conderat quædam mystica. Marlian. in Topograph. cap. 41. Illo in loco alij Gallorum cineres sepultos seu depositos fuisse autumant. Ideo dicta Busta Gallica: etenim ut observat Fest. Pompejus, lib. 2. n. 36. *Bustum proprie dicitur locus, quo mortuus est. combustus, & sepultus.* Varro, 4. de Ling. Latin. dicit Busta Gallica; eò quòd Romà recuperatà, Gallorum ossa, qui possederant Urbem, ibi coacervata & consepita ad locum qui vocatur Doliola (modò Portogallo) ad Æquimelium, aream, quæ facta ex domibus Spurij Melij propter conspirationem; de qua, 7. Februar. 8. Videndus Marlian. in Epirom. lib. 3. cap. 24. Livius, 5. à sect. 130. non à congerie cadaverum caesorum à Camillo postquam ejecit ab Urbe; sed ab occisis in obsidione Capitolij & combustis dicta Busta Gallica, astuit. *Urgēbat Gallos (inquit) pestilentia etiam, cum loco jacentē inter tumulos castra haberent, astum ab incendijs torrido, & vaporis pleno cineremque, non pulverem modò ferente, cum quid veni morum esset, quorum intoleratissima gens est, humorique ac frigori assueta. Tum astu & angore vexati, vulgatis, veluti in pecora morbis, morerentur. Jam pigris singulos sepeliendi, promissue acervatos cumulos hominum urebant: Bustorumque inde Gallorum nomine insignem locum fecere. Roboratur ex eo quod jam essent Busta Gallica, adveniente Camillo, ut expelleret ab Urbe: de quo idem lib. 22. sect. 31. subdit: Cum esset satis altum Janiculum, ubi sedens prospēctaret hostem, descendit in aquam atque illa ipsa die medià in urbe, qua nunc Busta Gallica sunt, & postero die circa Gabios, cecidit Gallorum legiones.*

Busta Gallica.

Unde sic dicitur.

15 Hac etiam die specus frequentabatur Sibyllæ Tyburtinge, quæ vocata Albunea. Salas in Fastor. Rom. Parerg. De Sibyllis plura Augustin. 18. Civ. à cap. 23. Lactant. 1. Divin. institut. & Varro de Reb. divin. ad Cæsar. qui de Albunea inquit: *Decima Sibylla Tyburs, quæ Tyburi colitur ut Dea juxta ripas amnis Avienis; cujus in gurgite simulacrum ejus inventum esse dicitur, tenens in manu librum.* Imaginem ficcine signat Marlian. in Topograph. Roma, cap. 130. Eadem referuntur à Vives loc. Au-

Albunea, Sibylla Tyburina.

Imago.

Augustin. cit. & Gyrald. Dialog. 2. de Histor. Poet. additque Lactantius, d. cap. 6. *Cujus sacra Senatus in Capitolium transfulerit.* Ibi erat lucus & fons signa Ethnici oraculi, in cujus aqua superstitionis legebantur sortes. Aniana sacris Tyburs per flumina sortes: cecinit Tibull. 2. Eleg. 5. v. 69. & Virgil. 7. Æneid. v. 82.

Lucus, fons & sortes.

Virgil.

Vaticinium de Christo.

L. Corn. Sylla obit.

Morbus.

Lucosque sub alta Consultit Albuneam, nemorum qua maxima sacro Fonte sonat.
Acron in Horat. 1. Od. 7. v. 12. Porphy. & Lævin. Torrent. hic, non Sibyllæ sortes, nec oracula dicunt; sed Nymphæ, quæ dicta fontis præses. *Credibile est (ait La-Zerd. in loc. Virgil. n. 3.) à Sibylla, quæ ibi olim vaticinaretur, relictam hanc nomenclaturam, non solum fonti, sed etiam silva: & inde propagatam superstitionem; ut Itali locum illum adirent ad petenda oracula, tanquam Sibylla spiritus adhuc reliquus esset in fonte aut silva.* De illa ergo, inquit Georg. Draud. in Solin. cap. 9. vaticinatum de Christo Aflertore Nostro: *Nascetur Christus in Bethleem, annuntiabitur in Nazareth, regnante Tauro pacifico, fundatore quietis. O felix mater, cujus ubera ipsum lactabunt! Ipsam Augusto è caelo Virginis filium ostendisse, quo loco in Capitolio, Coeli ara adhuc erecta; ambigit Gyrald. ubi dudum, opinione favet discordia temporum; etiam astruunt Tertullian. Apologet. cap. 34. Orosius, lib. 6. cap. 21. Solorzan. Tom. 1. de Jure Indiar. lib. 2. cap. 2. n. 58. & Emblem. 2. num. 1. quod quidem prodigium celebravit Mantuanus, 3. Parthen. Carm. 1. Dicemus 25. Decembr. n. 12.*

16 Hac etiam die, ann. v. c. 676. mors infelix L. Cornel. Syllæ. Plutarch. de Diab. Brevi ejus indolem exenteravit Seneca, 1. de Ira, cap. 16. inquit: *Vir ingenij magni, magis quam boni. Vita ejus pestis Romani imperij, sua felicitate cives infelices faciens.* In anni principio decimam bonorum suorum sacravit Herculi, ut augeretur felicitas, quæ pervenerat in summum; de quo ritu actum, 30. Februar. num. 11. Unde cum plus ascendere non valeret; necesse utique, quòd caderet. Vivenis enim quasi esset immortalis comestationibus, ebrietatibus & impudicitijs in suo theatro felicitatis Cumano, contraxit morbum, quo (ut animi per illum fieret putris, virulenti nota) in mortem exulcerata sunt viscera, copiam pediculorum halantia; quorum stimulis, sanienem evomens; morte tanti tyranni dignissima, obiit. Pausan. cap. 308. Minerva

signum eripuit. Hunc hominem (ait) qui Grecorum civitates & patrios Deos tam furenter vexarat, morbus omnium terribissimus oppressit; pediculis toto corpore erumpentibus: huc pristina hominis felicitas recidit. Idem Ravif. Textor, 2. Officin. cap. 74. Appian. 1. Civil. Petav. 1. p. Rationar. lib. 4. cap. 16. Plin. 7. cap. 43. *Quibus (inquit) felicitatis inductus argumentis? Quod proscribere tot millia civium & trucidare potuisset? O prava interpretatio, & futuro tempore infelix! Age, non exitus vita ejus omnium proscriptorum ab illo calamitate crudelior fuit, erodente seipso corpore, & supplicia sibi gignente? Iterat, lib. 11. cap. 33. & Serenus Samonic. de Medicina, præcepto, 19. accinit:*

Sylla quoque infelix tali languore peresus, Corruit; & sedo se vidit ab agmine vinci.

Seren. Samonic.

17 Plutarch. in eo iracundia ac ejus sanguinolentia attribuit obitum. *Pridè (ait) quam fato concederet; cum audiret Granium Prætozem grande es alienum, quod arario debebat non persolvere, sed mortem ipsius operibus vocatum ad se in cubiculum, à famulis suis suffocari jussit. Eo clamore Sylla & agitatione corporis, cum apostema rupisset multum ejecit sanguinis: atque exinde deficientibus viribus, nocte difficulter superatà, mortuus est. Qui dignus scalis Gemonijs, dignatus funere. Sylla decessit, honosque à Senatu habitus est, ut in Campo Martio sepeliretur. Liv. lib. 90. Quod quidem ipse cavet, ut Plinius inquit, lib. 7. cap. 54. Cremari, apud Romanos non fuit veteris institui: terra condebantur: & tamen multa familia prius servaverit ritus, sicut in Cornelia, nemo ante Syllam Dictatorem, traditur crematus: idque voluisse, veritum rationem; eruto C. Marij cadavere. Cicer. 2. de Legib. & Valer. Maxim. 9. cap. 2. num. 1. Dum combureretur, coelum pluviam minabatur: ea suspensa est, donec consumpto cadavere, ejus cineres abluendi fuerint; cui lotioni sua pluvia coelum quoque favit. Sic etiam Sylla post obitum felix. Briet. ann. cit. M. Æmilius Lepidus cum alijs Factionarijs, cum esset Consul, moliebatur, cadaver Syllæ justis funeribus prohibere. Pompejus tamen Sylla succenseret, quòd*

Fumus.

Fides Pompeij erga Syllam.

Pompe Sylla effecta sit, atque

que lictoris, ex thure, pretioso & cinnamomo. Plutarch. in eo. Monumentum magnifice in campo Martio erectum cum titulo a se meditato; scilicet: se neque ab ullo amicorum beneficijs, nec ab ullo inimicorum maleficijs superatum fuisse. Ibid. Hac etiam die retro ann. 182. triumphus L. Cornel. Scipionis Barbati. Goltz. in Fastis, pag. 87. at juxta Eliam Reulner. in Diar. signatur die 11. ibi dicemus, n. 5.

Apollo Thyrens.

Fons & Oraculum

Aræ Planetis.

Flores circa templum singulares.

Corona Ariadnes.

Cyane Nympha.

Oraculum.

18 Inter Achaos sacra Apollini Thyreæ. Diar. Græc. Gyrald. Syntagm. 6. n. 28. signat festivitatem in Lycia, ut Paulan. cap. 228. ubi: In Cyaneis ad Lycia fines Apollinis Thyreæ Oraculum: ubi qui in fontem descendit, planè omnia, quacumque velit, proficere posse, dicitur. Idem affirmat Jul. Cæsar Bulenger, 1. de Oraculis, cap. 28. Ibi etiam erectæ aræ septem Planetis, ritum quem post æmulati Lacedæmones, de quibus Paulan. cap. 103. præmittit: sparta pile septem: priscorum, opinor, ritu erecta, quas errantium septem stellarum signa esse, ajunt. In circuitu fani Apollinis (sicut in petris Cyaneis gemmæ) nascuntur flores singulares finitâ æstate, sed sine odore. Est (ait Plin. 21. cap. 8.) spica purpurea, verius, quam flos. Honorem antiquissimum in imperialibus staminibus totum feminis concessum. Mirum in eo, gaudere decerpi & laetius renasci. Provenit in Augusto mense: durat in autumnum: mirumque, postquam defecere cuncti flores, madefactus aqua reviviscit, & hybernas coronas facit. Cæc. Rhodig. 27. cap. 26. hoccine flore, refert compactam Ariadnes corollam, modo rustico per Theseum: ideoque post flos dictus Theseus. Cyanum florem, rusticorum coronamentis pergratum, summa coloris venustate: falces habet inter metendum. De fonte verò, lib. 17. cap. 33. ait: Cyane fontem femineâ circumvestiunt specie. Hanc fuisse puellam, nomine Cyane, à patre incognito vi stupratam, refert Plutarch. in Parallel. n. 36. ex Dositheo lib. 3. Rev. Sicul. quos sequitur Ravil. Textor, 2. officin. cap. 93. Ubi auctorem sceleris agnovit, illum prius, deinde se peremit: quæ in fontem mutata est, in cujus aqua videbantur futura, ad fanum Apollinis Thyreæ. Alius ejusdem nominis fons signatur in Sicilia à Diodor. Siculo. Proserpina (inquit lib. 5. num. 200.) in agro Syracusano fons, qui Cyane vocatur, sacer habetur. Nam Plutonem, fabricantur, postquam raptu perpetrato puellam Syracusas usque in curru deportasset; disruptâ illi terrâ, ipsum quidem cum abrepta ad Orcum descendisse; sed fontem Cyane nomine tunc produxisse, ubi solemmem quotannis panegyrim ce-

lebrant Syracusani: in qua privatim minoribus immolatur hostijs, publicè autem submersis in lacu tauris sacrificatur. Hujus sacri morem Hercules invexit. De Cyaneis faxis memoriam facit Sophocles in Antigone. v. 1084. & Hyginus, Fabul. 20. & 21.

19 Templum Jasonis diruitur, quod ei erectum & sacratum in Thracia. Theodor. Gaza, in Macedonia. Attulit adjutus ab Heroibus Argonautis è Colchide Vellus aureum tot, tantisque exantlatis laboribus; uti referunt Orph. Valer. Flacc. & Apollon. Rhod. in Argonautic. Secum in navi attulit lapidem è Colchide pro anchora, qui fugiebat è navi in locum unde avulsus (quem quidem post Cyzici reliquit) quare denuò tractum fixerunt plumbo. Est Cyzici lapis fugitivus appellatus: Argonauta co pro anchora usi, ibi reliquerunt. Hunc saepe profugum fixere plumbo. Plin. 36. cap. 15. & nos meminimus, Tom. 6. T. 7. n. 16. Idem refert de fragmentis nivis Olaus Magn. de Gemib. Septentrion. 5. cap. 13. Natal. Comes, 6. Mytholog. cap. 8. Fuerunt (ait) multis in locis templa Jasoni ob strenuitatem erecta; sed apud Abderam præcipue eximia religione colebatur, cui templum à Parmenione fuit magnifico opere & excisis lapidibus extructum. Nescio quo fulcro innixus in hujusmodi opinionem, quum astruat oppositum Justin. Histor. lib. 42. Itaque Jasoni (inquit) totus ferme Oriens, ut conditori divinos honores templaque constituit: quæ Parmenion Dux Alexandri Magni post multos annos dirui jussit; ne cuiusquam nomen in Oriente venerabilius, quàm Alexandri esset. De Heroe Argonautarum Principe, fusè actum in Isagog. Menis, à n. 2. & agendum Isagog. Septembr. à num. 7. Modò dicendum, quàm à Dijs honoratus in tot præclara.

20 Argonauta, cum per Cyaneas cautes, quæ dicuntur Petra Symplegades, intrassent mare, quod dicitur Euxinum (refert Hyginus, Fabul. 21.) & hinc illuc errarent, voluntate Junonis delati sunt ad insulam Diom, ubi invenerunt naufragos nudos atque inopes filios Phryxi & Calciopes, sororis Medæ: qui cum casus suos exposuissent Jasoni, receptos auxilio juvit; & illi Jasonem Colchos perduxerunt per Thermodoontem. Cum jam non longè essent à Colchis, jusserunt navem in occulto collocari; & venerunt ad matrem Calciopen, Medæ sororem, indicantque Jasonis beneficia, & cur venisset. Tunc illa de Medea indicat, perducitque eam cum filijs suis ad Jasonem: quæ cum eum vidisset; agnovit quem in somnijs adamaverat Junonis im-

Templum Jasonis diruitur.

Lapis fugitivus.

Ejus gesta.

Pharmacum, ut esset innotuit.

pulsus; omniaque ei pollicetur, & perducunt eum ad templum. Jam enim præventus erat munimine adversus mortem ab Apolline alexipharmaco singulari, cœlesti unguine, amuleto efficaci. Apollon. Rhodius, Argonautic. 3. à v. 1004. refert, succipiens:

Apollon. Rhod.

Tibi divinitus gratia erit ex forma. Mane unge corpus pharmaco: robur aurem Iverit immensum, validaque vis: poteris Dicere, Dijs similis esse immortalibus.

21 Alij apud Natal. Comit. quò dudum, dicunt: Etiam Colchorum Regem, in cujus ditione erat vellus aureum, custoditum bobus ignivomis & diro dracone, dixisse Jasoni, haud tradere posse vellus, ni prius custodes vicisset, & deinde ex dentibus draconis viros surrecturos cataphractos, vel quos ipse seminaret; quippe à Pallade habebat, sibi dono datos, cum alios in agro Thebano Cadmus olim fevisset. Ovid. 3. Metamorph. fab. 1. Omnia ergo Jason superavit pharmaco, ab Apolline præstito: etii Pherecidas asserat, Medeam amore percitam, unguentum dedisse, quo sine discrimine incolumis ab igne & hostibus servaretur. Pindarus in Pythijs, Od. 4. à v. 15. cogitat avem Motacillam Jasoni à Venere traditam, (cum illam deportavit è cœlo) ut Medeam in amorem alliceret, & contra ejus veneficia prevaleret, si modò expeditioni obstitaret; quippe reconciliat, seu conciliat amorem; quàm fusè pingit Zetztes, Chiliad. 11. Histor. 380. Habere dicitur virtutem in gratiam redamationis, priscis credentibus hujusmodi præstigijs; ut scribit Athen. 13. n. 20. Theocryt. Edyl. 2. v. 11. Æschyl. in Persijs, v. 209. referuntque in Adagijs, Erasim. Chiliad. 4. Centur. 5. n. 10. Hadrian. Jun. Centur. 4. n. 92. & Gilbert. Cognat. Centur. 3. n. 286. Oppositum, quafi in odium Amoris & illecebrarum, Motacillam objicit Alciatus, Emblem. 78. (quo sensu, dixi, Tom. 6. Tautolog. 1. n. 54.) illustratque Claud. Minos eruditè, & Natal. Comes, 8. Mytholog. cap. 19. Nihil mirum, si avis in formam crucis.

Pharmacum Motacillæ.

Amuletum Venus.

Conditio Motacillæ.

Alciat.

Quæ avis?

Picus Martius.

Dicitur hoc Veneris signo Pegastus Jason Phasiacis ledi non potuisse dolis. 22 Hæc avis dicitur lynx, quæ quidem corpore exigua, pietas varijs coloribus habet alas, collum longum pro corporis magnitudine, linguam exertam, qua ac rostro valido terebrat arborem. Hispanicè, Pico: Italicè: Picus Martius, de quo 13. Februar. n. 14. Ratum felixque omen sumebatur in augurio, si apparebat Picus Martius: ait Alex. Neapolit. 5. cap. 13. Picus Martius & Iulcinia efficaci auspicio habentur,

prosperaque semper & felicia decreverunt. Dixerat Plin. 10. cap. 18. Aves Martio cognomine insignes, & in auspicijs magni. Ipsi principales Latio sunt in augurijs, à Rege cui nomen huic avi dedit. Ipse sibi ibid. contradicit, dum in faustum undique omen Pici refert. In capite Prætoris urbani L. Tuberonis, in foro jura pro tribunali reddentis, sedit ita placide, ut mani prehenderetur. Respondere Vates, exitium imperio portendi, si dimitteretur: ac si exanimaretur, Prætori. Non de Tuberone, sed de Ælio dicit Valer. Maxim. 5. cap. 6. n. 4. & de Cælio, Frontin. Stratagemat. lib. 4. cap. 5. Alex. ab Alexand. d. refert Prætozem, sed anonymum; Tiraquell. hic appellat Cælium. Alio haud intuitu potuit Picus Martius Jasoni à Venere dari in expeditione Colchica nisi in omen felicitis exitus; quippe avis fausta.

Ex illa que nani omina?

23 Mirum videtur, quod de illo dicit Plinius, 3. cap. 5. Tuscorum ager templo Junonis Argiva ab Jasone condito, insignis. De illa agendum, 9. Decembr. At mirabilius, quod refert Cedrenus de Jasone, cum suis in honorem Matris Deorum Cyzici (Metaphraustes apud Canisium de Deipar. lib. 1. cap. 1. dicit, Athenis) quod erexerat, volente templum magnificum dedicare; respondisse Apollinem per Pythiam; Mariæ Virgini dedicandum. quæ Deum paritura. Dixerat, Tom. 5. T. 11. D. 5. n. 5. & ex pluribus AA. Sherlog, de Antiq. Hebraic. lib. 1. Dissert. 4. sect. 18. n. 134. Etiam ex varijs, eruditjs AA. retulimus, Tom. 4. T. 11. D. 1. à n. 12. quomodo Archangelus Michael direxit Jasonem cum suis Argonautis in Colchos, ad vellus aureum; & quomodo ejus simulacrum in Anaplo posuerunt: equidem eis ostensus ut homo armis terrificus, alas habens quasi aquila, virtute mirabili de cœlo delapsus.

Templum Jasonis dicatum Virgini-Matri.

Michael apparuit Argonautis.

24 Eodem die contigit apud Crotoniatis advenisse famam infauftæ mortis Milonis. K. Græc. Atheniensium exercitus imperator erat Miltiades, Olympiad. 72. ann. 3. & V. C. 264. Victor fuerat, & extiterat sexies ad Olympiam (ait Diodor. Sicul. lib. 12. Biblioth. n. 294.) & cum Olympicis redimitur corolis, Herculisque ritu, leoninâ pelle, ac clavâ pugna certamen adibat. Plin. 37. cap. 10. nonnunquam, ait, introijisse in pugnam cum alectoria gemma: quæ crystallina specie, magnitudine fabæ, quæ Milonem Crotoniensem usum in certaminibus, invictum fuisse videri voluit. Illâ forsitan utebatur superstitiosè in lauream, sicut plures alij litteris Ephesinis; de quibus, 20. Jun. Tan-

Milo Crotoniatis, Olympionides.

Ejus in certamina gemma.

Tanti roboris fuit, ut nemo è vestigio educeret, si constitisset: malum tenenti, nemo digitum corriperebat. Idem, lib. 7. cap. 20. Columna in contubernio Philosophorum ruina minitante in Lyceo; ejus in locum subijt; ita ut reliquos servasset omnes, & seipsum subduxisset. Strab. lib. 6. n. 37. Pausan. cap. 191. Suam quidem ipsius statuam dicitur Milo intra Altin suis humeris deportasse. Traduntur quæ de Punico malo & disco, hæc memorato digna. Punicum malum ita manu compressa tenebat; ut neque qui conatus esset, extorqueret, neque ipse tamen illud elideret. Peruncto disco cum insisteret, omnes ludibrio habebat, qui se detrudere, quantovis impetu facto, conarentur. Magnum etiam illud fuit roboris documentum; caput ergo nervo non aliter quam redimicula aut coronâ cingebat: intercluso deinde compressis labijs spiritu, cum vena capitis sanguine plurimo intumissent, venarum robore nervum rumpebat. Idem ubi porrectâ dextrâ cubitum lateri admovisset, sublatoque pollice, reliquos digitos junctim intendisset; minimum nemo erat, qui ullo nisu posset à cæteris abjungere.

25. Hac de causa, ut in Vit. Apollonij refert Philostrat. lib. 4. cap. 49. Statua Milonis Crotoniata erat vittata, simul compositis pedibus stans, sinistra malum Punicum tenens, dextra manus digiti recti & insertis similes. Etiam refert Causin. 3. symbol. 43. In ostentationem roboris (apud Rhodigin. 7. cap. 111.) constitit in globo, gestans in manu pomum, ligatis funibus carpo, quos septem juvenes trahebant, quin toto robore impedire possent, ne malum quietè ederet. Aliquando scemina extorsit, quod robur juvenum extorquere non valuit: Ex quo perspicuum & promptum est (inquit Ælian. 2. Var. histor. cap. 24.) Milonem corpore plusquam virum, animo plusquam feminam extitisse. Hic tantus & talis, suis viribus sine viribus perit. Laurent. Hæchtan. in Microcosm. Emblem. 61. canit:

Plurima sunt nobis de forti scripta Milona
Quam validis quondam viribus esse solet.
Arboris iste manus rimis immisit utrasque,
In partes cupiens dilaniare duas.
At validò palmas compressit robore truncus,
Omnibus & vincit detinet ecce feris.

26. Conspicatus (subdit Pausan. d.) hiantem immisisis cuneis quercum aridam in Crotoniatarum finibus, robore suo pristino fretus, truncum illum dicitur manibus rescindere conatus. Ibi cum relaxatis cuneis comprehensus manibus Milo detineretur; à lupis quæ fera frequentens est in Crotoniatarum agro discerptus est.

Quanti roboris.

Imago ejus

Hæchtan

Mors infamata Milonis.

Fuit illi fatalis virium suarum fiducia. Idem refert Valer. Maxim. 9. cap. 12. Aul. Gell. 15. cap. 16. Rhodigin. 13. cap. 36. Jacob. Boyssard. Emblem. 23. & Dionys. Lebeus-Batill. Emblem. 18. Idem accidit Polydamanti, ut vidimus, 17. Januar. n. 17. Hæc videntur singularis fortitudinis insignia; sed victus à Titormo; ita ut ipse miraretur. Vid. diem, 9. n. 12. Unde Milo tot vires acquisiverit, dicit Pherecides, asserens in templo Herculis dormisse, cum esset imbecillis complexionis; ac è somno surrexisset ita robore validum; ut taurum quem humeris sustulit, solus per diem polyphagus devoraverit. Aptius cogitat Batill. d. Embl. 38. inquit:

Gestando vitulum, longâ assuetudine fecit
Ut taurum posset postmodum ferre Milo.

27. Postquam Alexander Magnus ex India reversus in Perfidem (ut vidimus, 17. Februar. n. 25.) acceptus est magnificè à Satrapis; sed maxime ab Orsine Persarum Magnate. Diar. Alexandr. de hoc Principe inquit Curtius, lib. 10. cap. 1. Orsines erat nobilitate ac divitijs inter omnes Barbaros eminens. Genus ducebat à Cyro, quondam Rege Persarum: opes & Majoribus traditas, & ipse longâ imperij possessione cumulaverat. Is Regi cum omnis generis donis, non ipsi modo ea, sed etiam amicis ejus daturus, occurrit. Equorum domiti greges sequebantur, currusque argento & auro adornati; pretiosa suppellex, & nobiles gemmæ, aurea magni ponderis vasa, vestesque purpurea, & signati argenti talentum quatuor millia. Cæterum tanta benignitas Barbaro causa mortis fuit: nam cum omnes amicos Regis donis super ipsorum vota coluisset; Bagoæ spadoni, qui Alexandrum obsequio corporis devinxerat sibi, nullum honorem habuit: dicens nec moris esse Persis, mares ducere qui stupro effæminarentur. His auditis spado potentiam, flagitio & dedecore quaesitam, in caput nobilissimi & infantis exercuit. Testes malignè in meditata iracundus quaesivit, favore Regis industriè sollicitavit, & data occasione in perniciem Orsines fatietatem usque invenit; ægre ferens quod à Persa ita turpiter despiceretur, qui à Macedonibus, quantumvis flagitiosus propensè ac indignè colebatur.

28. Capillis ergo occasionem apprehendit, nec innocens insidias criminis expers evasit. Fortè sepulchrum Cyri visere Alexandro placuit. Vidit, aperire jussit, quia inferias dare volebat ob famam & honorem viri tanti. Auro & argento repletum esse crediderat; quippe ita fama inter Per-

Unde illi tanta virtus?

Batill.

Alexander ex India in Perfidem revertitur

Orsines Satrapa dicitur inter Persas.

Alexander visi Cyri sepulchrum.

fas

fas vulgaverat. Mos equidem fuit Antiquis, sepulchra Heroum honorare & onerare thesauris; uti præmissimus, 11. Januar. n. 2. Effossum fuerat à Macedone Polymacho, ut ait quod supr. Plutarchus. Unde in loculo Alexander præter clypeum ejus putrem, & arcus duos Scythicos & acinacem, nihil reperit; ut fusè dicemus, 25. Maij. Cum eo tempore præsens eisset Bagoas; quo miratus Alexander, tanti nominis Regem, tantis præditum opibus, non habere pretiosius sepulchrum, quam si fuisset è plebe; Alexandro dixit: Quid mirum est, inania sepulchra esse Regum, quàm Satraparum domus aurum inde egestum capere non possunt. Quod ad me attinet, ipse hoc bustum antea non videram; sed à Dario ita accepi, tria millia talentum condita esse cum Cyro. Hinc illa benignitas in te, ut quod impune habere non poterat Orsines, donando etiam gratiam iniret. Alexander concitatus in iram, ambas aures concessit Bagoæ; ita ut Orsines in vincula esset, antequàm accusari suspicaretur. Accesserunt in causâ pondus, quos spado subornaverat testes; quibus nobilissimus, & Alexandro obsequiosus & gratus morti addictus: nec supplicio contentus spado, ut ira aliquomodo quiesceret, & invitus dire obiret; in eum furiosus manum injecit, audiens à faucio: In Asia olim regnasse feminas, audivi: hoc verò novum est, regnare castratum.

Nec innocentis Orsines

Annibal's victoria de Eumene.

Astus & ingenium in pugna.

29. Abhinc ann. 172. contigit Annibal's victoria navalis de Eumene Rege Pergami. Diar. Græc. Annibal inter condiciones ad pacem, per Romanos petebatur Antiocho Magno, ad quem confugerat. Rex de periculo Pœnum admonuit; qui fugit ad Prusiam Bithyniæ Regem, quamvis fluxæ fidei suspicaretur: sed ad illum profectus, quia bellum gerebat cum Eumene, Romanorum amico, in quos Annibal continuo flagrabat odio. Ad Eurymedontem Pamphiliæ flumen biennio retrò superatus fuerat maritimâ pugna (faventibus Romanis & Rhodij) ab Eudamo, præfecto classis Eumenianæ, quod quidem vulnus reperito certamine sanare cupiebat. Potens erat Eumenes & mari & terra; in quem furor tantum irruerat Annibal, ut tolleret in eo Romanorum præsidium. Unde multa cogitabat ut in sinum caderet votum. Cum par non esset armis, imperavit, quamplurimas venenatas serpentes vivas colligi, easque in vasa fictilia contineri. Harum cum magnam multitudinem confecisset; die ipso navalis quo futurus conflictus, vocatis classarijs, jubet, omnes in navem Eumenis concurrere.

re, & serpentes in fictilibus conijcere, ut inito prælio, dum omnium animos oculosque occuparet certamen, implicatos hostes & re novâ exterritos, venenis possent necare. Omnes Eumenis navem adoriuntur, quorum vim cum Rex sustinere non valeret, fuga salutem quaesivit, & vitam servavit. Reliquæ Pergamenæ naves, cum classem Annibal's acrius premendo constringerent; repente in eas vasa fictilia reptilibus plena conijciuntur. Jacta, initio ritum pugnantibus excitarunt: postquam autem naves plenas serpentibus conspexerunt; cum quid potissimum vitarent, non viderent; irruerant in vulnera ut vitarent mortem; quo victor Annibal astu vicit Eumene, sui cunctorum rapiens admirationem. Plutarch. Emil. Prob. Cornel. Nepos, in eo, & Briet. in Chronolog. ann. V. C. 564. & 568.

30. In Ægypto facta Herculi Canopico. Diar. Ægypti. Ita dictum templum, quod eo in littore extructum, ait Herodot. lib. 2. à n. 32. In hoc detenta fuit Helena, cum ejus spectrum arte Junonis à Paride perlatum in Ilium; & detecta fraus à Paridis mancipijs, qui illuc confugerunt, unde religione nequibant extrahi. Thomis Nili Præfectus de raptu Helenæ, de Paridis appullu, atque servorum recessu, nunciavit Proteo Regi, qui Memphide morabatur. At cum hic quid ageret, ambigeret; Paridem comprehendit, dehinc Ilium, Helenamque cum opibus, servitque refugis Memphim perduxit. Tunc judicatum à Proteo; jus esse, Paridem è tota Ægypto intra triduum expellere, opes ablatas cum uxore Menelao reservare; ut factum est, ubi in Ægyptum pervenit post Trojæ excidium. Ex hoc articulo efformata ab Euripide tragœdia; cujus argumentum à Xilandro ita expositum. *Offensur hac tragœdia, Helenam non fuisse raptam à Paride; sed à Mercurio deportatam in Ægyptum, ibique custoditam à Proteo. Nubes autem simulacrum Helenæ, abducta à Paride, bello Trojano occasionem dedit. Quo confecto, eam nubem secum Menelaus abduxit, diuque vagatus in Ægyptum venit. Ibi evanuit simulacrum, & ipse veram Helenam invenit, & in Spartam transtulit.*

31. Aliter fabulam struxit Hyginus, lib. 1. ubi n. 118. In Ægypto Proteus (inquit) senex marinus, divinus dicitur fuisse (ejus sacra post Herculem Canopicum, uti poststridiè videbimus, n. 20.) qui in omnes figuras se convertere solitus erat; quem Menelaus Idothea ejus filia monitu, catenâ alligavit; ut sibi diceret, quando domum repetitionem

Hercules Canopius

Non Helena, sed ejus spectrum abductum à Paride.

Proteus.

CCC

ha-